

Adieu

Boudewijn, die heel wat jaren in de Schotse Hooglanden had gejaagd en een behoorlijk woordje Engels sprak, voelde zich op een of andere manier op zijn gemak bij de stralende Zaharadan met zijn kwispelende Engelse *sloguns*. Ze maakten hem blij, zoals zijn hondjes hem blij maakten na een goede jachtdag.

Hij zag hoe zijn vrouw glunderend naar haar coach opkeek. Toen vouwde ze haar handen tegen elkaar en boog ze diep.

‘Namasté,’ fluisterde ze.

‘Ja, laten we thee drinken! *Follow me, Zaharadan,*’ riep Boudewijn goedgemutst.

Ze liepen via de hal naar de serre. Achter de drie fauteuils stonden drie butlers. Over hun linkermouw hing een wit servet. De butlers waren koning in het staren naar niets in het bijzonder. Als drie hersenloze poppen keken ze voor zich uit.

Boudewijn en Louisa waren zo aan hen gewend dat ze niet eens meer doorhadden dat ze levend waren. Zonder te groeten ploften ze neer in de gebloemde stoelen. Zaharadan nam de middelste fauteuil. Hij keek glimlachend van Boudewijn naar Louisa en weer terug, alsof het een tenniswedstrijd was. Totdat hij zijn glanzende ogen op Boudewijn liet rusten.

‘Vertel me eens, wat valt je op in deze ruimte?’ vroeg hij aan Boudewijn.

Boudewijn keek Zaharadan verbaasd aan.

‘Alles draait om *mindlessness*, Boudewijn, de wauw is in de *now!*’

Boudewijn keek om zich heen. Hij liet zijn blik glijden over de familieschilderijen in de gouden lijsten, de kop van het hert boven de marmeren haard die hem tevreden aanstaarde, en het uurwerk op de salontafel, tussen de foto's. Op de klok stond het familiewapen gegraveerd. De gouden plaat bestond uit twee leeuwen die elkaar met de voorpoten raakten. Onder de leeuwen stond de gouden H van Hazeldonk.

Het uurwerk was van zijn over-over-overgrootvader geweest. Die had het lang geleden van de koning van Kastanje gekregen. Als hij naar het uurwerk keek, stroomde het blauwe bloed iets

sneller door zijn aderen. Dan voelde hij zich trots dat hij was geboren onder het gelukkige gesternte van de Hazeldonk-van-Over-en-Weer-tot-Ver-en-Weer-Terugjes.

‘Ik zie dat dit uurwerk iets met je doet,’ fluisterde Zaharadan. Hij boog zich voorover en pakte de handen van Boudewijn.

‘Vertel me eens, jongen, als je alle tijd van de wereld zou hebben ... Stel je eens voor ... Geen etentjes met de graaf en de gravin van Sanderturen, geen bridge en golf met jouw oude societeit-*vrinden*, geen liefdadigheidsbal op de zaterdagavond. Als alles wat jou, jou maakt, wegvalt. Wie is Boudewijn dan?’

Boudewijn slikte.

‘En wat wil Boudewijn dan?’

Boudewijn slikte weer.

Een traan rolde over zijn wang.

‘Boudje toch!’ riep Louisa verschrikt.

‘Laat de echte Boudewijn tevoorschijn komen!’

Zaharadan maaide met zijn armen door de lucht, alsof hij iets aan het schoonpoetsen was.

‘Dan wil Boudje jagen,’ zei Boudewijn. Hij staarde met dezelfde wazige blik als die van zijn butler in het niets en zei: ‘Dan wil Boudje jagen op fazanten en eenden en af en toe een vos. Dan wil Boudje het wild zelf slachten, een vuurtje stoken en het wild klaarmaken.’

Boudewijn ging staan. Hij zette zijn handen in de zij en keek naar het glanzende gras van zijn eindeloze gazon. ‘Boudje wil in een hut in het bos wonen. Boudje wil vrij zijn!’

Een harde klaagschreeuw ontsnapte uit zijn mond. Verschrikt viel hij terug in zijn fauteuil.

‘Prachtig, prachtig, we hebben een doorbraak,’ fluisterde Za-

haradan op hypnotiserende toon. ‘Boudje, als ik je zo mag noemen, dan zal ik je nu *tjellensjen*.’

Boudewijn keek Zaharadan koortsig aan.

‘Geef me al jouw geld, Boudewijn, geef me al jouw geld en vertrek!’

‘Is dat wel zo’n goed idee?’ riep Louisa nerveus.

‘Bemoei je er niet mee,’ snauwde Zaharadan plotseling tegen Louisa. ‘Dit is de *tjellensj* voor Boudewijn. Hij snakt ernaar om te leven, om echt te leven, als een man, een jager, in een woud. En ik ga daarvoor zorgen!’

Zaharadan stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde een papier tevoorschijn.

‘Boudje, hier is het contract. Met dit contract geef je alles aan mij. In ruil daarvoor geef ik jou ... vrijheid.’

‘En wat gebeurt er met het geld?’ vroeg Louisa met een trillend lipje.

‘Vrouw toch, wat is geld als het de levensadem afsnijdt. Kijk naar de toestand waar jouw echtgenoot zich in bevindt,’ riep Zaharadan uit.

‘Nou ja, het is toch niet zo erg,’ pruttelde Louisa. ‘Hij wil alleen maar een paar fazantjes ...’

‘Zaharadan, je hebt gelijk. Kom maar hier met dat contract,’ hoorde Boudewijn zichzelf zeggen.

Boudewijn pakte een gouden pen uit zijn borstzakje. Hij legde het papier op zijn knie en zette zijn handtekening.

‘Fantastisch, we hebben een deal,’ zei Zaharadan met glimmende oogjes. Hij griste het papier uit de handen van Boudewijn en stond op. ‘Dat is dan duizend euro en honderd euro. Elfhonderd, om precies het zijn. Elf, het engelengetal, *amazing!*’ ging